

[Henning Rasmussen]

tvangsauktion. Stat og kommune får derfor ikke de indkomstskatte, man havde regnet med. Selskabsskatterne svigter, fordi banker, sparekasser og forsikringsselskaber får kurstab, når renten stiger i stedet for at falde. Realkreditinstitutterne betaler langt mindre i skat, end man havde regnet med, fordi de taber flere milliarder kroner om året på tvangsauktioner. Sådan kunne jeg fortsætte.

Det er i øvrigt karakteristisk, at en af de få ting, der stiger i forhold til, hvad man oprindeligt regnede med, er realrenteafgiften. Det har den triste forklaring, at renten bliver højere, end man regnede med, da budgettet oprindeligt blev lagt.

Udgifterne til arbejdsløshed stiger af samme grund. Hver gang vi får en ny opgørelse, er arbejdsløsheden steget. Hver gang skal der lægges nogle hundrede millioner kroner til på udgiftssiden, og hver gang er udgifterne til kontanthjælp steget. Kontanthjælpsudgifterne stiger efter de nu foreliggende tal med 9 pct. til næste år. Trækkes reguleringen fra, er den reelle stigning 6 pct., og gud ved, hvad den bliver, når regnskabet aflægges.

Alt det sker i en situation, hvor der er et opsving i gang i næsten alle de lande, vi sælger til, og hvor beherskede lønstigninger og omlægningen af arbejdsgiverafgifterne her i landet har givet os en god konkurrenceevne. Regeringen skulle i den situation sætte alle sine kræfter ind på at hjælpe erhvervslivet til højere produktion, til endnu større stigning i eksporten, give uddannelse, efteruddannelse, til mange, mange flere, støtte forskning og produktudvikling og udvikle vores infrastruktur stærkere, end det sker i disse år.

Det er den indsats, der efter ganske kort tid – et år eller to – for alvor ville rette op på statens økonomi og på vor stigende gæld til udlandet. Det var det, vi gerne ville have lavet en langsigtet aftale og en finanslovordning for 1990 om, hvis regeringen havde villet.

Det er en kendsgerning, at hver gang der kommer 10.000 mennesker mere i arbejde i det private erhvervsliv, forbedres statens økonomi med 3,5 mia. kr., dvs. 3.500 mio. kr., på grund af større indtægter og færre udgifter til kontanthjælp og arbejdsløshedsdagpenge. Samtidig forbedres vores betalingsbalance med omkring 1.500 mio. kr., fordi en stor del af en større produktion eksporteres, mens importen kun stiger meget lidt.

Derfor er det langt bedre at sætte ind på at få produktionen i sving frem for at bruge al sin opfindsomhed på at skære ned på næsten alle områder og samtidig hente hundreder af millioner kroner i vore lommer på snesevis af nye mærkelige måder.

Den voldsomme nedskæring i statens personale på næsten alle områder – det er tæt op mod 5 pct. af arbejdspladserne i staten, der skal forsvinde i 1990 – vil betyde nogle alvorlige forringelser. Eksempelvis fjernes der næsten 1.000 faste stillinger på vores uddannelsessteder landet over. Mere end 400 ansatte fjernes på det hårdt trængte Rigshospital. Vores meget presede domstole skal miste mere end 100 stillinger. I Arbejdstilsynet, Arbejdsformidlingen, skattevæsenet, toldvæsenet, på Serumintitutet og mange andre steder skæres der voldsomt ned. I alt fjernes op imod 4.000 stillinger til skade for vort samfund.

Det betyder f.eks., at løftet om, at der skulle 11.000 nye under uddannelse på erhvervsuddannelserne, ikke bliver holdt. Det bliver, siger man, måske 1.000.

Det betyder, at hundreder af kurser for ikke-faglærte ikke bliver sat i gang, at de langtidslidende ikke i det omfang, vi havde regnet med, kan blive hjulpet med uddannelse og arbejds tilbud, at der bliver endnu længere ventetid på at få sager behandlet ved domstolene osv.

De op imod 4.000 arbejdspladser, der forsvinder, bliver ikke erstattet af flere arbejdspladser i det private erhvervsliv. Derfor vil arbejdsløsheden stige endnu stærkere til næste år end ellers, og derfor er det sandt, at der slet ikke er den besparelse ved fyringerne til næsten 3 mia. kr., som finansministeren hævder.

Hvis man fyrer en sygeplejerske eller en politibetjent – de slap jo, men alligevel – spares der vel en årsløn på omkring 175.000 kr., men et eller andet sted får man i stedet en dagpengeudgift på godt 120.000 kr. Af de 55.000 kr., som den pågældende mister, skulle der have været betalt skat til stat, amt og kommune og afgift af det, der blev tilovers til forbrug. Derfor er netobesparelsen, den samfundsøkonomiske besparelse, af størrelsesordenen 25.000 kr., og så har vi mistet et dygtigt menneskes helhjertede indsats i et år.

Arbejdsløsheden i Danmark er i øvrigt meget høj i forvejen: 9,5 pct. Den er 4,9 pct. i Norge, 1,3 pct. i Sverige, og den er 6,8 pct. i OECD-landene i øvrigt.